

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/90/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318201368
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318201368.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvia Hýbelová a členov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová v spore žalobkyne: P. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XX, L., zastúpená splnomocnencom: Občianske združenie Centrum správnej pomoci Galanta, so sídlom Staničná 1702/10, Galanta, IČO: 51 412 802, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 22. novembra 2018, č.k. 35Csp/27/2018-118, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o určení neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy potvrdzuje, v napadnutých výrokoch o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 7.416,51 eur, o povinnosti zaplatiť finančné zadosťučinenie a o nároku na náhradu trov konania ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie prvým výrokom určil, že dohody o zrážkach zo mzdy uzavreté k Revolvingovým zmluvám č. 8500031187 zo dňa 10.9.2013, č. 8500031186 zo dňa 10.9.2013, č. 8500084171 zo dňa 13.10.2014 a č. 8500084168 zo dňa 13.10.2014 uzavreté medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom sú neplatné, druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 7.416,51 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni finančné zadosťučinenie vo výške 1 000,- Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, štvrtým výrokom v časti určenia neplatnosti Zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500031187, č. 8500031186, č. 8500084171 a č. 8500084168 zamietol a piatym výrokom žalobkyni právo na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 ods. 3, 5, § 4 ods. 6, 8 zákona č. 250/2007 Z.z o ochrane spotrebiteľa a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a vecne tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že hoci ako listinné dôkazy boli predložené zmluvy o revolvingovom úvere, z okolností, za akých boli žalobkyni úvery poskytnuté bolo treba dospieť k záveru, že boli poskytnuté klasické úvery, nakoľko v danom prípade boli žalobkyni poskytnuté úvery jednorazovo a v konkrétnej výške. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi žalobkyňou a žalovaným boli uzavreté zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľské zmluvy. Aj keď predmetné zmluvy sú zmluvami, ktoré vykazujú známky absolútneho obchodu a je potrebné ich posúdiť podľa Obchodného zákonníka, sú zároveň zmluvami spotrebiteľskými, a potom normy obchodného práva sú použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a vykonávacích predpisov, ktoré ustanovenia majú prednosť pred aplikáciou Obchodného zákonníka. Po preskúmaní zmlúv o úvere z pohľadu či

obsahujú náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie zistil, že zmluvy neobsahujú údaj o termíne konečnej splatnosti úveru (náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f/ citovaného zákona). Konkrétny dátum splatnosti poslednej splátky nie je v zmluvách uvedený a jednoznačne ho nemožno určiť ani odkazom na dohodnuté termíny splatnosti jednotlivých splátok. Žalovaný mal podľa zmluvy zaplatiť 36 (prvé dve zmluvy) a 42 (druhé dve zmluvy) splátok, pričom začiatok splácania nebol v zmluvách jednoznačne určený, v dôsledku čoho nemožno zo zmlúv vyvodit' ani konečnú splatnosť úveru. Dátum poslednej splátky obsahovalo len Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré však nemožno považovať za zmluvu o úvere, keďže nebolo žalobkyňou podpísané a vyhotovené bolo až potom, ako žalobkyňa podpísala návrh na uzavretie zmluvy a zároveň žalovaný nepreukázal, že toto oznámenie bolo žalobkyni doručené. Vzhľadom na uvedené nedostatky súd prvej inštancie síce považoval zmluvy o spotrebiteľských úveroch za platne uzavreté, v dôsledku chýbajúcich náležitostí sú však poskytnuté úvery bezúročné a bez poplatkov. Z predložených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie za preukázané, že prvý úver bol žalobkyni reálne poskytnutý vo výške 1 277,05 Eur, pričom žalobkyňa splatila sumu vo výške 3 105,84 Eur, t.j. poskytnutý úver preplatila o 1 828,79 Eur, druhý úver bol poskytnutý reálne vo výške 1 277,05 Eur, splatených bolo 3 045,38 Eur, čiže v tomto prípade bolo splatené o 1 768,33 Eur viac. Tretí úver bol žalobkyni poskytnutý taktiež vo výške 1 277,05 Eur, splatených bolo 3 996,24 Eur, a síce o 2 719,19 Eur. V prípade posledného úveru bolo žalobkyni poskytnutých rovnako tak 1 277,05 Eur, splatených však bolo 2 377,25 Eur, čo je o 1 100,20 Eur. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluvy uzatvorené medzi sporovými stranami neobsahovali zákonom predpísané náležitosti, úvery boli poskytnuté bezúročné a bez poplatkov, a teda žalobkyňa bola povinná vrátiť len to čo jej bolo poskytnuté. Z vyššie uvedeného prehľadu poskytnutých a splatených čiastok je zrejmé, že žalobkyňa poskytnuté finančné prostriedky preplatila o sumu 7 416,51 Eur. To znamená, že o túto sumu sa žalovaný bezdôvodne obohatil, a to na úkor žalobkyne - spotrebiteľa. Súd prvej inštancie mal zato, že žaloba v časti vydania bezdôvodného obohatenia je dôvodná preto jej v tejto časti vyhovel. Súčasťou uzatvorených zmlúv o úvere bola aj Dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená v zmysle § 551 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej žalobkyňa súhlasila, aby jej boli vykonané zrážky zo mzdy. Uzatvorením Dohody o zrážkach zo mzdy je spotrebiteľ nútený kedykoľvek v platnosti zmluvy strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy na úhradu pohľadávky veriteľa vyčíslenej zamestnávateľovi bez súdnej kontroly uplatnenej veriteľom na základe neprijateľných klauzúl, resp. bez možnosti spotrebiteľa zamedziť ich vykonávanie v rozsahu uplatnenom z neprijateľných zmluvných podmienok. Súd prvej inštancie v danom prípade poukázal na závery Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík pri Ministerstve spravodlivosti SR zo dňa 21. 1. 2011 pod č. 8636/2010-110.98,113,179, ktorým v bode 9 Komisia dospela k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená podľa § 551 OZ je zmluvnou podmienkou spôsobujúcou hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s ustanovením § 53 OZ, keďže spotrebiteľ je už v čase vzniku nútený uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy. Výkon zrážok zo mzdy je pritom súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprijateľnému konaniu zo strany dodávateľa. Z uvedeného dôvodu ide preto o neprijateľnú zmluvnú podmienku. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohody o zrážkach zo mzdy uzatvorené medzi žalobkyňou a žalovaným ku všetkým štyrom zmluvám o úvere sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmysle ustanovení § 53 ods. 1 a 5 OZ z dôvodu, že žalobkyňa ako spotrebiteľ bola nútená predmetnú dohodu vo vzťahu k žalovanému ako veriteľovi podpísať ako neoddeliteľnú súčasť formulárovej zmluvy o poskytnutí úveru a tým sa dobrovoľne podrobiť vykonávaným zrážkam bez možnosti zabránenia ich vykonávania za predpokladu, že tieto sú uplatňované veriteľom z neprijateľných zmluvných klauzúl, resp. z neplatnej časti právneho úkonu pre rozpor so zákonom alebo dobrými mravmi. Nakoľko uvedený zabezpečovací inštitút umožňuje dodávateľovi siahnúť na majetkové práva spotrebiteľa aj za predpokladu, že si uvedené nároky uplatňuje z neprijateľných klauzúl, resp. neplatných právnych úkonov, súd prvej inštancie bol toho názoru, že spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, ktorý je povinný sa takémuto konaniu dodávateľa podriaďiť bez predchádzajúcej súdnej kontroly, prípadných neprijateľných klauzúl uplatneného nároku dodávateľa a z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie dohody o zrážkach zo mzdy vyhodnotil za neprijateľné a tým aj neplatné zmluvné podmienky v zmysle ustanovení § 53 ods. 1 až 6 OZ. Dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená účastníkmi z úverovej zmluvy je zmluvnou podmienkou spôsobujúcou hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, pretože spotrebiteľ je nútený kedykoľvek v čase platnosti zmluvy strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy na úhradu pohľadávky veriteľa vyčíslenej zamestnávateľovi bez súdnej kontroly, a teda ide o tzv. mimosúdne zrážky zo mzdy, ktoré umožňujú postihovať majetok dlžníka. Z uvedeného dôvodu za nesprávny treba považovať aj názor žalovaného, že žalobkyňa nemá

naliehavý právny záujem na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, a preto žalobe aj v časti určenia neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy vyhovel. V časti neplatnosti uzavretých úverových zmlúv súd prvej inštancie žalobu zamietol, nakoľko mal za to že zmluvy boli uzatvorené platne, len neobsahovali všetky zákonom predpísané náležitosti, čo malo za následok bezpoplatkovosť a bezúročnosť poskytnutých úverov. Žalobkyňa sa podanou žalobou v neposlednom rade domáhala aj vydania finančného zadosťučinenia, a to v sume 1 000,- Eur, ktorú odôvodnila zhoršením zdravotného stavu v dôsledku postupu žalovaného, ktorý neustále používal vyhrážky a hrubý nátlak, čo spôsobilo dlhodobú práceneschopnosť žalobkyne, ako aj intenzitou zásahu do jej práv a výškou sumy, o ktorú sa žalovaný na jej úkor obohatil. Na základe podanej žaloby bolo teda zahájené konanie, v rámci ktorého sa okrem iného žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, ku ktorému prišlo na strane žalovaného z dôvodu, že pre absenciu podstatných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere, sa žalobkyni poskytnuté úvery považujú za bezúročné a bez poplatkov. Absenciou podstatných náležitostí sa právny úkon - spotrebiteľské zmluvy v tejto časti stali neurčitými, nezrozumiteľnými a obsahovo predstavovali teda rozpor so zákonom. Zmluvy uzatvorené medzi žalobkyňou a žalovaným boli vo svojich ustanoveniach v rozpore so zákonom a zakladali hrubú nerovnováhu práv a povinností v neprospech slabšieho spotrebiteľa a predstavovali tak porušenie ustanovenia § 4 ods. 6 a ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Pri uzatvorení zmlúv použil žalovaný nekalé obchodné praktiky spočívajúce v tom, že text obsahu zmlúv bol tlačený veľmi malým písmom v dôsledku čoho je formulár nečitateľný a v uplatnení dohody o zrážkach, ktorá je v zmysle ustanovenia § 5a ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. vyslovene neprípustnou formovou zabezpečením záväzku. Uvedené nebránilo žalovanému v tom, aby aj napriek prebiehajúcej súdnej sporu využil postup považovaný za nekalú obchodnú prax a na základe neprípustného zabezpečenia svojej pohľadávky sa snažil o uspokojenie svojho neodôvodneného nároku. Súd prvej inštancie mal zato, že žalobkyňa ako spotrebiteľ, sa v predmetnom konaní domáhala ochrany svojich práv súdnou cestou a v konaní bola úspešná, takže jej v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. prislúcha aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Primerané finančné zadosťučinenie bolo zo strany žalobkyne uplatnené v sume 1 000,- Eur. Žalovaný, ktorý poskytuje spotrebiteľské úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti, má postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorá sa vyžaduje nielen v rovine uzatvorenia zmluvy v súlade so zákonom, ale aj v jej následnom plnení a prijímaní finančných plnení zo strany spotrebiteľa. Žalovaný predložil k podpisu (štyri krát) návrh spotrebiteľskej zmluvy, ktorá neobsahovala všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho sa stala nezrozumiteľnou a neurčitou. V dôsledku použitia slovných spojení „úroky“ a „zmluvná odmena“ skresľuje informácie o skutočnej výške odplaty za poskytnutie úveru a v časti zmluvných podmienok je napísaná i nečitateľným malým písmom. Na základe zmluvy, ktorá je v rozpore so zákonom (o tejto skutočnosti žalovaný vzhľadom na požiadavku odborného poskytovania služieb a rozhodovacej činnosti súdov musel vedieť) prijal od žalobkyne neoprávnený prospech v sume 7 416,51 Eur, vydanie ktorého si žalobkyňa musela uplatniť súdnou cestou a výška ktorého je vyššia než samotná výška poskytnutých úverov (5 108,2 Eur). Z konania žalovaného je zrejmé, že pri svojej podnikateľskej činnosti - poskytovaní spotrebiteľských úverov, nepostupoval v súlade so zákonom, používal praktiky, ktoré je možné kvalifikovať ako nekalé obchodné praktiky a zmluvné dojednania, ktoré majú povahu neplatných zmluvných podmienok a týmto postupom získal neoprávnený prospech v rozsahu 7 416,51 Eur a spôsobil žalobkyni nemajetkovú ujmu a nepriaznivé ekonomické dôsledky v tom, že výška neoprávneného prospechu požadovaného zo strany žalovaného mala negatívny dopad na jej ekonomickú situáciu a zabezpečovanie životných potrieb pre jej rodinu, ktorý sa ešte viac prehĺbil v prípade uskutočňovania zrážok zo strany zamestnávateľa, na základe žiadosti žalovaného, v očiach ktorého žalobkyňa vystupovala ako dlžník neplniaci si svoje povinnosti. Súd prvej inštancie požadovanú sumu finančného zadosťučinenia považoval za primeranú, a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Konaním žalovaného vznikli na strane žalobkyne nepriaznivé ekonomické dôsledky. Tým, že žalovaný si vo vzťahu k žalobkyni uplatnil zrážky zo mzdy vo výške dvojnásobku mesačnej splátky, vyvolalo u žalobkyne taktiež aj stresové situácie a psychické vypätie, v dôsledku ktorého pretrvával u nej stav neistoty a obavy z možnosti, že zo strany žalovaného sa bude voči nej uplatňovať nárok na uhradenie už raz splatených peňažných prostriedkov a výška bezdôvodného obohatenia bude narastať. Súd prvej inštancie tu súčasne poukazuje aj na to, že jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej vyššie citovaným zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi. Uvedená podmienka v danom prípade splnená bola, nakoľko žalovaný svojím konaním rozhodne nepostupoval v súlade s ochranou spotrebiteľa a jeho práv, ktoré práva v dôsledku vyššie uvedeného, boli porušené. Preto súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku daného rozhodnutia a primerané finančné zadosťučinenie v požadovanej výške 1 000,- Eur ako

dôvodné a opodstatnené, čo do výšky i základu, priznal, a to vzhľadom na vyššie vedené skutočnosti a závažnosť nezákonného konania zo strany žalovaného. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 C.s.p., podľa ktorého nárok na náhradu trov vznikol žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu. Nakoľko však žalobkyni v konaní žiadne trovy nevznikli, žiadne si neuplatnila a žiadne jej nevyplývali ani zo súdneho spisu, súd prvej inštancie jej ich náhradu nepriznal.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi peňažné plnenie v sume 7.416,51 Eur, vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- Eur a vo výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Svoje odvolanie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. V zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 bráni úijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú úijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy, údaj o konečnej splatnosti všetky uzavreté zmluvy obsahujú, a hoci na túto skutočnosť žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal, konajúci súd v napádanom rozsudku uviedol len všeobecné, šablónovité vyjadrenie bez toho, aby sa argumentom žalovaného vôbec zaoberal, súdna prax ohľadne uvádzania končenej splatnosti nie je jednotná a je preto neprípustné, aby nejednoznačný a sporný výklad zákona bol na ťarchu sporovej strany a zmena zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá je účinná od 1.5.2018 a ktorá bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresnosti implementácie smernice potvrdzuje fakt, že s končenou splatnosťou nie je možné spájať žiadny následok. Ak by tento údaj a jeho uvádzanie malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom jeho vypustenie z ustanovení zákona je vlastne popretím takéhoto cieľa. Náležitosť konečná splatnosť úveru nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z.z., pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy. Ak uvádzanie končenej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116. Náležitosť konečná splatnosť nepozná ani úijné právo a od 1.5.2018 ani vnútroštátne právo. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Uvedenie konečnej splatnosti treba vykladať vo vzájomných súvislostiach. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014-166. Súd nesprávne ustálil aj výšku údajného obohatenia, kedy v rozpore s každou jednotlivou zmluvou konštatuje nižšiu sumu úveru, ako bola dohodnutá a poskytnutá. Odvolanie proti výroku o neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel k záveru, ktorý je v rozpore s § 53 Občianskeho zákonníka, s § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. a § 9 ods. 13 zákona č. 129/2010 Z.z. Rovnako je záver súdu v rozpore so súdnou praxou. Skutočnosť, že na základe dohody o zrážkach zo mzdy sa vykonávajú zrážky upravuje zákon (Občiansky zákonník), pričom pre oblasť spotrebiteľských vzťahov sa neustanovuje pre výkon zrážok zo mzdy žiadna osobitná úprava. Ak by zákonodarca mienil takúto úpravu zaviesť, nepochybne by to urobil v rámci špeciálnej úpravy podmienok pre dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré sú upravené v § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z., ktorá bola prijatá ako špecifická právna úprava pre oblasť spotrebiteľských vzťahov. Poukázal na § 9 ods. 13 zákona č. 129/2007 Z.z., § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. a uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/142/2016-86. Odvolanie proti výroku o povinnosti zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie odôvodnil nezákonnosťou tohto rozhodnutia, nakoľko neboli splnené a preukázané podmienky pre jeho priznanie, a tiež predčasnosťou takéhoto rozhodnutia. Poukázal na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Systematickým a jazykovým výkladom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. možno dospieť k záveru, že právo na primerané finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak si ako žalobca úspešne uplatnil nárok z porušenia práva a povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie práva musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. To, že spotrebiteľ musí byť žalobcom možno vyvodiť z prvej vety zákonného ustanovenia, ktorá výslovne uvádza, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi

domáhať na súde ochrany svojho práva. Samotné právo na priznanie finančného zadosťučinenia vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom. Týmto podmienkami sú, že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatnil svoje právo na súde a to porušenie práva a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať, keď je o ňom rozhodnuté, Kým tieto podmienky naplnené nie sú, žiadne právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ nemá. Uvedený záver vyplýva z rozhodnutia NS SR sp.zn. 6 Cdo 389/2015. Súd nesprávne spája nárok na finančné zadosťučinenie s bezúročnosťou úveru z dôvodu neuvedenia konečnej splatnosti. Pre rozhodnutie súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku. V prípade napádaného rozsudku súd prvej inštancie ani neurčil, aké právo žalobcu ako spotrebiteľa určené na ochranu spotrebiteľa bolo porušené. Následne by súd musel posudzovať, či toto porušenie je takej intenzity, aby zakladalo finančné zadosťučinenie, pretože ak má vnútroštátny súd podľa záverov SD EÚ posudzovať, či nejaká náležitosť spôsobuje bezúročnosť úveru, potom by sa touto okolnosťou o to viac musel zaoberať aj vo vzťahu k nároku odvodzovaného od posúdenia tejto bezúročnosti. Popieral záver, že žalovaný si mal vo vzťahu k žalobcovi uplatniť právo na dvojnásobné zrážky zo mzdy, nakoľko to nemá oporu v žiadnom dôkaze. Samotné zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia (porov. Príloha k zákonu č. 437/2004 Z.z., ak zohľadníme hodnotu jedného bodu v roku 2018 v sume 18,24 Eur). Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 54 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 1000 Eur. Alebo ide o sumu, ktorá by sa podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a súdnej praxe priznávala za približne 50 dní väzobného stíhania, ak toto bolo neskôr zrušené pre jeho nezákonnosť (§ 17 ods. 4 uvedeného zákona). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu a tiež náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, alternatívne aby odvolací súd rozsudok v napádanej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie.

3. Vyjadrenie k odvolaniu podala žalobkyňa, uviedla, že má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Priložila odpoveď odboru ochrany spotrebiteľa pri MS SR, ktoré posúdilo spotrebiteľskú zmluvu. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Prešov, sp.zn. 19Co/44/2014. Zmluvu o úvere je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve, nakoľko pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. jej úver nebol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania z toho dôvodu jej nemožno uprieť ochranu podľa spotrebiteľského práva. Poukázal na čl. 1 ods. 2, čl. 7 ods. 2, 5, čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a na I.ÚS 4/94. Navrhla súdu, aby potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a zaviazal žalovaného na úhradu trov konania. Únijné právo ani Súdny dvor nikdy nerozhodol, aby vnútroštátny súd neoprel svoje rozhodnutie o príslušnú právnu normu členského štátu, v ktorého kompetencii je vec prejednať. Súd prvej inštancie oprel svoje rozhodnutie o dikciu zákona a nie o výklad zákona. V prejednávanej veci v zmluvách založených do súdneho spisu je termín konečnej splatnosti spotrebiteľských úverov sporný, preto súd prvej inštancie správne postupoval pri podrobení spotrebiteľských zmlúv z úradnej povinnosti, pričom prihliadal na náležitosti zmluvy a pri aplikácii zákona. Nemôže byť na ujmu práv spotrebiteľa nejednotná súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti ako poukazuje žalovaný v odvolaní. Zmena zákona č. 129/2010 Z.z. účinná do 1.5.2018 nie je aplikovateľná v prejednávanej veci. Dôvodom je i zákaz rektroaktivity. Z ústavného hľadiska nie je možné aprobovať a tolerovať výkon verejnej moci, ktorá je prostým uplatnením formálne predvídaného oprávnenia orgánu verejnej moci bez toho, že by bol sledovaný zákonom predpokladaný racionálny účel ku ktorému konkrétny výkon zverenej právomoci smeruje. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, pričom pri interpretácii a aplikácii právnych predpisov vychádza zo zmyslu a účelu príslušnej právnej úpravy, dbá o to, aby prijaté riešenie bolo akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti. Poukázala na rozhodnutie I. ÚS 600/2012-18, rozhodnutie ESD vo veci 6/64 Flaminio Costa c/a Ente nazionale energia elettrica, rozhodnutie Simmenthal II., rozsudok vo veci C-473/00 Cofidis, vo veci C 243/8 Pannon GSM. Z predmetných zmlúv o úvere je zrejmé, že nemohla individuálne ovplyvniť obsah jednotlivých ustanovení, nakoľko tieto boli už vopred predformulované, predtlačené a na to, aby bol poskytnutý úver žalovaný dodávateľ núti každého spotrebiteľa uzavrieť i dohodu o zrážkach zo mzdy, pričom spotrebiteľ nemá

možnosť podmienky v zmluve a závislé zmluvy odmietnuť. To platí i o dohodách o zrážkach zo mzdy v tomto konaní. Nielen súd Slovenskej republiky ale i Slovenská obchodná inšpekcia Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie opakovane prijali podnety z dôvodu porušenia práv spotrebiteľov a sankcionovali tohto dodávateľa. Poukázala na konania Krajského súdu Prešov, sp.zn. 19Co/44/2014, sp.zn. 17Co/183/2014 zo dňa 20.11.2014, Krajského súdu Trenčín, sp.zn. 6Co/542/2014 zo dňa 28.8.2018 a Krajského súdu Banská Bystrica, sp.zn. 15Co/247/2017 zo dňa 17.1.2018.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne päť dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v časti určenia neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy vecne správny a v časti určenia povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie a určenia finančného zadosťučinenia je potrebné rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 35Csp/27/2018 bolo určenie, že dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500031187, č. 8500031186 zo dňa 10.9.2013 a č. 8500084171, č. 8500084168 zo dňa 13.10.2014 uzatvorené medzi žalobkyňou a žalovaným sú neplatné, určenie neplatnosti úverových zmlúv s rovnakými vyššie uvedenými číslami, vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7.416,51 Eur a priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1.000,- Eur. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie prvým výrokom určil, že dohody o zrážkach zo mzdy uzavreté k Revolvingovým zmluvám č. 8500031187 zo dňa 10.9.2013, č. 8500031186 zo dňa 10.9.2013, č. 8500084171 zo dňa 13.10.2014 a č. 8500084168 zo dňa 13.10.2014 uzavreté medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom sú neplatné, druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 7.416,51 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, tretím výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, štvrtým výrokom v časti určenia neplatnosti Zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500031187, č. 8500031186, č. 8500084171 a č. 8500084168 zamietol a piatym výrokom žalobkyni právo na náhradu trov konania nepriznal.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku o neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, v časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni peňažné plnenie v sume 7.416,51 Eur, v časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- Eur a v časti výroku o náhrade trov konania.

7. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu v časti výroku o určení neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov v časti výroku o určení neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy skonštatoval správnosť dôvodov súdu prvej inštancie s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd tak v tejto časti považoval rozsudok za vecne správny. K odvolaciemu argumentu žalovaného, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o dohode o zrážkach zo mzdy neobsahujú špeciálnu reguláciu pre oblasť spotrebiteľských zmlúv, dodáva, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným vzhľadom na jej formulárové znenie nemá charakter individuálne dojednaných zmluvných ustanovení, ktorých obsah by žalobkyňa mohla prípadne ovplyvniť (§ 53 ods. 2 OZ). Preto tieto ustanovenia dohody o zrážkach zo mzdy nesmú spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené však predmetné dohody o zrážkach zo mzdy tak, ako sú naformulované, nespĺňajú. Predovšetkým je potrebné uviesť, že výpočet neprijateľných podmienok v ust. § 53 ods. 4 OZ je uvedený príkladmo. Medzi neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve podľa § 53 ods. 4 OZ patria okrem iného aj ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nespĺnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku (§ 53 ods. 4 písm. k/ OZ), prípadne ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou alebo ktoré priznávajú právo

zmluvu vykladať iba dodávateľovi (§ 53 ods. 4 písm. o/ OZ). Práve predmetné dohody o zrážkach zo mzdy umožňujú obísť vyššie uvedené neprijateľné podmienky, keďže jej predložením zamestnávateľovi žalobkyne a oznámením výšky jej dlhu podľa vlastného uváženia žalovaného, je zamestnávateľ povinný vykonávať zrážky zo mzdy žalobkyne bez toho, aby žalovaným požadovaná pohľadávka voči žalobkyni prešla súdnym prieskumom jeho oprávnenosti. Je teda možné, že v rámci takto žalovaným vyčíslenej pohľadávky sa môžu ocitnúť aj nároky, ktoré sú sporné a ktorých spornosť je takto vyňatá zo súdneho prieskumu. Inak povedané, sám žalovaný meritórne rozhodne o celkovej výške dlhu žalobkyne ako spotrebiteľa voči žalovanému ako dodávateľovi, ktorý takto sám rozhoduje, že jeho plnenie je v súlade so zmluvami o úvere. Výkon zrážok zo mzdy je tak súkromným procesom, ktorý nepodlieha žiadnej kontrole primeranosti a žalobkyňa je vystavená neprimeranému konaniu zo strany dodávateľa. Preto odvolací súd nemal inú možnosť, len konštatovať, že dohody o zrážkach zo mzdy uzavreté k zmluvám o úvere č. 8500031186 zo dňa 10.9.2013, č. 8500031187 zo dňa 10.9.2013, č. 8500084168 zo dňa 13.10.2014, č. 8500084171 zo dňa 13.10.2014 tak, ako sú formulované, umožňujú žalovanému ako dodávateľovi obchádzať účinnú justičnú kontrolu, čím reálne dochádza k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech práv žalobkyne ako spotrebiteľa a z tohto dôvodu sú považované za neprijateľné podmienky.

8. Odvolací súd určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie považoval za nepreskúmateľné, keď mal za to, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov ale výška priznaného bezdôvodného obohatenia 7.416,51 eur je nepreskúmateľná. K odvolacej námietke, že náležitosť konečná splatnosť úveru nepozná ani úijné právo a ani vnútroštátne právo, je na mieste sa vyjadriť, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení ku dňu uzatvárania zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným obsahuje jasne a určito definované povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala písomnú formu, a preto, ak majú byť akékoľvek náležitosti zmluvy (označované tiež ako povinné, obligatórne) obsiahnuté vo viacerých listinách, tak povinná písomná forma sa týka každej tejto listiny (tu pozri aj rozhodnutie Súdného dvora C-42/15, v zmysle ktorého Smernica nevyžaduje, aby boli zmluvy o úvere vyhotovené ako jeden dokument. Pokiaľ však takáto zmluva odkazuje na iný dokument, pričom spresňuje, že tento posledný uvedený dokument je jej neoddeliteľnou súčasťou, potom musí byť tento dokument rovnako ako samotná zmluva vyhotovený písomne, alebo na inom trvalom nosiči a musí sa skutočne odovzdať spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy, aby sa mohol oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami). Postup žalovaného v kontraktačnom procese v tejto veci je preto v príkrom rozpore s takouto požiadavkou, najmä ak spotrebiteľ - dlžník podpisuje žiadosť o úver, zástupca veriteľa vypĺňa ním požadované parametre úveru, potom dochádza ku schváleniu úveru, a teda aj k podpisu zmluvy zo strany veriteľa, pričom je zrejme, že od počiatku spotrebiteľ - dlžník nemal a ani nemohol mať k dispozícii všetky tie údaje, ktoré ako spotrebiteľovi majú byť poskytnuté pred uzatvorením zmluvy o úvere, a ktoré zároveň majú byť uvedené ako povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ údaj o konečnej splatnosti úveru je povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda spotrebiteľovi v čase ním uskutočneného podpisu listiny, ktoré je možné považovať za podpísanie návrhu na uzatvorenie zmluvy (oferta) nie je známy termín konečnej splatnosti úveru, preto v rámci kontraktačného procesu je potom potrebné, aby po doplnení návrhu žalovaným (o skutočnosti - práva a povinnosti uvedené v písomnom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) ako veriteľom tento nový návrh veriteľa ešte raz podpísal (prijal) spotrebiteľ - dlžník, nakoľko inak nebol pôvodný návrh spotrebiteľa prijatý v rozsahu (z pohľadu obsahu), a v akom bol spotrebiteľom - dlžníkom predložený. Je nepochybné, že oznámenia veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania návrhov na uzatvorenie zmlúv žalobkyňou ešte neexistovali a tak nemohli byť ani ich súčasťou a ani bez ďalšieho (nevyhnutného právneho úkonu) súčasťou uzatvorených zmlúv o úvere č. 8500031186 zo dňa 10.9.2013 (č.l. 32), č. 8500031187 zo dňa 10.9.2013 (č.l. 37), č. 8500084168 zo dňa 13.10.2014 (č.l. 98), č. 8500084171 zo dňa 13.10.2014 (č.l. 100). Absencia obligatórnej náležitosti konečná splatnosť úveru v zmluvách o úvere spôsobila, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov. V tejto súvislosti je však nevyhnutné vytknúť, že súdom prvej inštancie konštatovaná výška bezdôvodného obohatenia je nepreskúmateľná, nie je preukázané, akú sumu žalobkyňa z každého poskytnutého úveru zaplatila, keď v spise je doložený prehľad splátok úverov ako od žalobkyne (č.l. 8-11) tak aj od žalovaného (č.l. 34, 36), ktoré nie sú totožné, pričom súd prvej inštancie nevysvetlil, z ktorých údajov pri určení výšky vychádzal, ktoré dôvody ho k tomu viedli a ako sa vyrovnal s uvedeným rozporom.

9. K odvolacej námiatke žalovaného, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenie je nezákonné, nakoľko neboli splnené a preukázané podmienky pre jeho priznanie, a tiež z dôvodu predčasnosti takéhoto rozhodnutia, je potrebné konštatovať, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 20.03.2008, sp. zn. 6 Obo 302/2016 súd vymedzil kritériá pre posúdenie finančného zadosťučinenia, keď pri posudzovaní je treba prihliadať na všetky okolnosti veci, najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy postihnutého a že ide o určitú sankciu postihujúcu toho, kto závadne konal. Nestačí však na tieto kritériá iba poukázať, ale aj preukázať vznik takých okolností, ktoré by umožnili priznať finančné zadosťučinenie. Žaloba týkajúca sa primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sa nazýva žalobou satisfakčnou, pretože primerané zadosťučinenie sa označuje za prostriedok satisfakcie. Okrem satisfakčnej funkcie má inštitút primeraného finančného zadosťučinenia taktiež funkciu sankčnú, pretože zaplatenie zadosťučinenia predstavuje pre porušiteľa taktiež finančnú ujmu, nie len ujmu morálnu. Primerané finančné zadosťučinenie je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, a teda nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. Plní taktiež funkciu preventívnu, pretože musí odraďovať od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa. Tento účinok môže vyvolať len finančné zadosťučinenie zodpovedajúce významu chráneného záujmu. Žalobca v spore musí preukázať, že sa žalovaný dopustil porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, čo však neznamená ľubovôľu súdu. Pre svoju úvahu súd musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých súd pri svojich úvahách musí vychádzať. Na základe uvedených skutočností je na mieste uzavrieť, že vzhľadom na aktuálne štádium súdneho sporu, keď ešte nebola spoľahlivo ustálená výška bezdôvodného obohatenia, je priznanie primeraného finančného zadosťučinenia predčasné.

10. Ďalšie odvolacie argumenty odvolateľa odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, čo vyplýva i z konštantnej judikatúry (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a pod.).

11. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o určení neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 7.416,51 eur, v napadnutom výroku o povinnosti zaplatiť finančné zadosťučinenie a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP, v ktorom súd prvej inštancie doplní dokazovanie na preukázanie výšky bezdôvodného obohatenia a preukázanie nároku na finančné zadosťučinenie, vykonané dôkazy riadne vyhodnotí, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní. Zároveň rozhodne aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

12. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).